

Procházka za sochou

Milí čtenáři, zdá se, že cesty za sochou do vzdálených končin budeme muset na nějaký čas odložit, neboť se - možná oprávněně - ozvaly hlasy, že by bylo dobré se projít Ostravou. Prání se pokusím splnit a současně využiji i vaši paměti, neboť možná dojdeme i na místa, která kdysi dobře usazené sochařské dílo opustilo, a beze stopy zmizelo. Ale možná... Možná, že právě někdo z vás si vybaví detail, který by třeba k takovému objektu mohl vést. A vstup do městského obvodu Slezská Ostrava bude na jednom místě takovou příležitostí.

TRASA XI. - Slezská Ostrava: 1. křižovatka ulic 28. října, Bohumínská a Těšínská ➔ 2. Gagarinovo náměstí

Určitě jste před několika desítkami let chodili přes památný most Miloše Sýkory do spořitelny, budovy, která stojí na pravém břehu Ostravice. Spořitelna, původně Městská spořitelna je pozdějším architektonickým protějškem slezskoostravské radnice (1911-1913) a představovala ekonomický vzestup Slezské (do roku 1921 Polské) Ostravy. Nejen reprezentativní architektonické znaky a luxusní interiéry dřívějšího peněžního ústavu na tuto skutečnost poukazují, nýbrž i dvojice soch na hlavním průčelí avizovaly schopnost konkurovat např. spořitelně moravsko-ostravské. Budova je dílem stavitelské **firmy bratří Špačků** z let 1928-1929 a vpravdě pomohla utvářet i její renomé. (*Firma získávala zakázky na stavbu veřejných administrativních budov, obytných domů, průmyslových objektů nebo komunikací. Zanikla po znárodnění.*)

Kdybychom si prohlédli architektonickou představu o výzdobě budovy, našli bychom sochy načrtnuté i ve druhém patře bočního průčelí obráceného k řece. Provedena však byla pouze dvojice v nadživotní velikosti na polopilířích rámujiících hlavní vstup na samém konci třídy 28. října. Jde o mužskou postavu **Průmyslu** a ženskou postavu **Zemědělství**. ▼

Pocházejí ze stejné doby jako architektura a jejich autorem je sochař **Ladislav Šaloun**, jehož Jan Hus s doprovodem postav útrpného i vítězného času českých dějin vévodí od roku 1915 Staroměstskému náměstí v Praze. A mohli bychom se ptát nebo divit, jak se pozdější národní umělec dostal do Ostravy. Jednoduše, neboť známosti k oboustrannému prospěchu fungovaly spolehlivě i v době první republiky. Šaloun byl na konci dvacátých let jedním z hodnotitelů návrhů pro sochařskou výzdobu Nové radnice a vzápětí dostal i svou zakázku pro Slezskou Ostravu. Vzhledem ke klasicizujícímu monumentálnímu vzhledu bankovního domu se s úkolem vypořádal solidně. Stejně monumentálně vystavěl obě bronzové sochy v měřítku, postoji i modelaci. Odmítl tak modus, který nabízela stále ještě na konci dvacátých let aktuální sociálně civilistní plastika, jež v monumentálním přepracování Augustinem Handzelem zdobila např. průčelí Hornického domu s kavárnou Elektra na Nádražní třídě.

Obě alegorické sochy jsou koncipovány jako protějšky vůči sobě symetricky situované, ve vzosném postoji a idealizovaném utváření těla: **Průmysl** - hutník opřený o nástroj připomínající krumpáč (anebo bychom si mohli domyslet symbolickou kotvu?) a venkovská žena s nezbytným atributem - bochníkem chleba. Ladislavu Šalounovi o detailní popis a určení profese fyzicky pracujících lidí zjevně nešlo.

Sochy se svým pojetím, jež nevybočilo z akademické koncepce pevného, statuárního klidu, blíží právě čtveřici alegorií Václava Macha na Nové radnici.

K. Babraj, Pomník M. Sýkory, 1965

Tím však výzdoba slezskoostravské spořitelny nebyla vyčerpána: honosné dvoukřídlé dveře byly vyplněny tepanými **bronzovými reliéfy**, na nichž neznámý autor zachytil historický podíl práce, díky níž Slezská Ostrava vynikla jako samostatná hospodářsky významná obec.

**reliéf Dělník a Merkur
(fa Vulkania Prostějov), 1929**

Kovodělníka se dotýkal Merkur, který znamenal úspěšný obchod, a v pozadí se rýsovala dodnes stojící a fungující radnice. Na dalších plastických obrazech sel rolník obilí (lokalita byla před zbudováním šachet ryze zemědělská) a dvojice havířů pracovala ve štole. Reliéfy zpracovala v době první republiky dobře prosperující prostějovská firma Vulkania, která rovněž ve stejné době odlévala dekorativní kovové prvky pro Novou radnici. Jen s lítostí můžeme konstatovat vše v minulém čase; reliéfy, datované rokem 1929, byly odstraněny (asi 2008-2009) a nadobro zmizely.

Říká se jim bumerangové děti...

Nedávno jsem čekal na manželku a vidím, jak kolem mě prochází starší paní a o něco mladší muž. Muž se ptá: „Mami, co si uděláme k obědu?“ Prý, že slepici na paprice. „Ale mami, tohle jsi vařila nedávno...“, nespokojeně pomlaskával muž. Říkám si, ženě je asi pětasedesát, muži o generaci, tedy asi o

20 let méně. Uvědomil jsem si, že tento nebo podobný model není ojedinělý. Slýchávám i v ordinaci, že muži po pětadvacítce, ale i ti starší, stále ještě (nebo zase) zůstávají pevně usazení v rodném hnízdě, v bezpečí péče a starosti rodičů. A to nejen kvůli dobrému jídlu, které vždy uvaří tak fajn jen maminka, ale roli hraje také praní, žehlení, nákupy, úklid... A velmi často ani na stravu, ba dokonce ani na nájem nepřispívají.

Jak mám ve zvyku, dělám jsem si na toto téma ve svém okolí malý průzkum. Někdy (a ne málo) jsou rodiče už ve věku seniorů v této situaci nedobrovolně. Například rodič - senior, žije ve společné domácnosti s rozvedeným, dlouhodobě nezaměstnaným synem... Ten nevydělává, nepobírá podporu, a protože jsou ve společné domácnosti, rodič „musí“ živit potomka ze svého starobního důchodu. Důsledky? Rodiče si po celoživotním pachtění ani v důchodu nemohou dovolit nějakou kulturu, cestování, a co horšího - mnohdy ani kvalitní jídlo, potřebné léky. Zhoubný vliv to má ale i na vlastního dospělého potomka. Ten, jež potřeboval v době své osobní krize podporu, ten už je dávno zase na svých vlastních nohou. Ale když se mu tato bezstarostnost zalíbí? Pak není síla, která by s tímto dospělákem zatřásla a přivedla ho k tomu, aby si žil život po svém a za své, a staré rodiče navštívil jenom když oni budou něco potřebovat.

Sociologové potvrzují, že je novým sociologickým jevem, že 30 - 40tícní žijí u rodičů. Důvodů, že nejen v Česku roste počet mladých lidí, kteří i v dospělosti žijí se svými rodiči a často na jejich úkor, je celá řada. Jen jedním z příkladů jsou ti tzv. „maminčini mazanci“, kterým se nechce začít starat se o sebe a žít samostatně. Pro třicátníky je totiž velmi nesnadné dosáhnout na vlastní bydlení pokud například nemají stálou práci. Podle pracovních úřadů je v Česku bez práce zhruba třetina mužů ve věku 25 až 29 let! Dalším důsledkem, který se projevuje za řadu let, je jejich možnost pořídit si vlastní rodinu a děti, které by byly na nich existenčně závislé...

Nicméně - za nechutí opustit dobré bydlo u rodičů může být lenost, pohodlnost či sobectví, a v neposlední řadě obavy ze zodpovědnosti. Abych ale nebyl jednostranný - jak jsem se dočetl ve studii Výzkumného ústavu práce a sociálních věcí - až třetina matek je ochotná poskytovat materiální i jinou pomoc svým dětem tak dlouho, dokud budou moci. Život doma „přes čas“ má své důsledky - člověk se nenaučí žít ve vztahu s partnerem či partnerkou. Je zvyklý na to, že mu stále někdo slouží, aniž by on sám musel přiložit ruku k dílu. Takový člověk pak zná hlavně své zájmy a potřeby. Nedávno se mi svěřila jedna pacientka, že od své dcery slyšela větu: „A to ti nebude vadit, že když odejdu, zůstaneš tady úplně sama?“ Paní se oprávněně cítila být těmito slovy vydírána.

Když se náš potomek ocitne v těžkostech, je v pořádku mu pomoci. Ale nic se nesmí přehánět. 26letý syn mé známé mi při povídání na toto téma řekl: „Po návratu z neukončeného studia v Praze jsem zkusil žít sám, práci jsem měl vždy jen na krátkou dobu, ale bez zaměstnání jsem nebyl schopen utáhnout pronájem bytu. Žil jsem proto nějakou dobu u mámy, ale nebyla to žádná velká pohoda. Máma měla hodně řečí kolem úklidu, musel jsem si prát a žehlit své věci sám. Musel jsem přispívat na nájem. Máma se také nelíbilo, že ponocuji, že o víkendech vyspávám. Přivést si někoho domů šlo těžko, pořád jsem se musel zpovídat, kdy přijdu a kam jdu. Máma mi říkala - můj byt, moje pravidla. Časem jsme si šli na nervy. A tak, když jsem si našel partnerku, po dost krátké době jsem se k ní odstěhoval a vztah s mámou se hned zlepšil.“

Z pohledu lékaře a psychoterapeuta s postupem matky i syna musím souhlasit; matka vymezila hranice, a když se do nich syn nemohl vejít, musel se zařadit po svém. Pomoc rodiny v době nouze je správná, druhá strana jí ale nesmí využívat příliš dlouho. Bohužel, rodiče potomků, kteří tak úplně „nedávají“ dnešní složitý život, mohou mít pocit, že něco ve výchově neudělali dobře. K tomu říkám, že nejen naše láska a výchova děti formuje - jsou to i další okolnosti, které mají na život a jeho zvládání vliv. Např. vzory v okolí, štěstí při volbě zaměstnání a práce, osobností předpoklady...

Abyste předešli problémům - v případě nutnosti sdílet bydlení s dospělým potomkem - hned na začátku nastavte pravidla fungování - co nebudete tolerovat, jak se budete podílet na chodu domácnosti, kolik bude přispívat na bydlení a jídlo. V případě, že je bez práce, pak není vůbec beze smyslu, když máte kontrolu nad tím, jak si intenzivně shání novou. A především, zdůrazněte, že pobyt u vás je pouze dočasný, a třeba i dejte termín - do kdy předpokládáte, že si vaše dospělé dítě své problémy vyřeší a odstěhuje se. Nicméně je na místě i vám - rodičům připomenout, že vaše dítě je už dospělé a potřebuje jakési soukromí.

Zvláštní kapitolou jsou dospělí potomci, kteří přicházejí s prosbou možnosti bydlení, a k tomu sebou „táhnou“ i dluhy, mnohdy nemalé. Na tuto situaci si dejte obzvláště pozor. Nejlépe je kontaktovat právníka s žádostí o radu, jak se zabezpečit, aby zmíněné dluhy „nespadly“ i na vaši hlavu.

Pravidla soužití s dospělými dětmi

- Nastavte si od začátku pravidla a hranice vašeho nového spoluzítí včetně zapojení do pomoci v domácnosti.
- Určete výši příspěvků na bydlení.
- Akceptujte navzájem své soukromí.
- Vyjasněte si hned, co vám vadí a nehodláte to tolerovat.
- Zaměřte se na pozitiva i negativa. Výčitkami nic nespravíte.
- Podporujte své dítě v hledání řešení jeho situace.
- Určete časový limit spolubydlení, ať to není navždy.

Dnešní téma není z těch nejveselejších. Nicméně vám, čtenářům, přeji, abyste je nemuseli řešit. A pokud si tato záležitost k vám z nějakého důvodu najde cestu, abyste na ni byli připraveni a abyste měli dost sil dospět úspěšně k vyřešení.

Hodně krásných dní a jarního sluníčka přeje

MUDr. Hugo Příbyl, PhD.

Tip na výlet za každého počasí: Děhylov - Dobroslavice - Háj ve Slezsku

Nabízíme tip na výlet, který je zajímavý, nenáročný a dá se absolvovat za každého počasí. Projdeme se lesem a navštívíme i zajímavé objekty, mimo jiné i Památník Slezského odboje na Ostré hůrce v Háji ve Slezsku.

Trasa: O.-Svinov nádraží; Děhylov nádraží; Dobroslavice - pěší tura; Háj ve Slezsku nádraží.

Po výstupu z vlaku na nádraží v Děhylově přejdeme přes hlavní silnici k rozcestníku, kde nastoupíme na zelenou turistickou značku. Z tohoto rozcestí se vydáme vlevo - mírným stoupáním lesem. Asi po třech kilometrech dojdeme do vesničky s poetickým názvem Dobroslavice. Nejvyšší nadmořská výška je zde 340 m n.m. a nejnižší nadmořská výška je na chatovišti Rybárna (220 m n.m.).

Dobroslavice se poprvé připomínají v roce 1377 jako příslušenství Opavského vévodství. Případly tehdy k nově vymezenému opavskému dílu, kde vládli vévodové Přemek a Václav z rodu opavských Přemyslovců. Jako léno těchto vévodů náležely Dobroslavice společně s dalšími vesnicemi Jindřichovi z Bítova. Později se obec stala samostatným statkem. Na přelomu 18. a 19. století se v držení vystřídal několik majitelů. V roce 1812 se stal jeho majitelem Pavel Czaderský. Posledními šlechtickými majiteli byli od roku 1860 příslušníci významného šlechtického rodu - Wilczkové. V roce 1938 byla ryze česká obec zabrána Německem.

Mezi zajímavostmi zde patří dva smírčí kříže z 15.-16. st. - doklad trestního práva. Jsou na nich vyobrazeny vražedné zbraně; na jednom řeznický dranzírovací nůž a na druhém střela ze samostřilu. Dále je to Mariánský písčový sloup s Madonou z 19. stol., který se nachází poblíž smírčích křížů. V obci je také zámecký park v anglickém stylu z let 1813-1819 a v něm zřícenina kamenného mostu postaveného na přelomu 19. a 20. století.

V zámeckém parku také najdeme dekorativní vázu v barokním stylu z 19. st., zámeckou kapli z roku 1896 s mramorovým oltářem z roku 1910 a před kaplí sochu Jana Nepomuckého z 19. st.. V obci se nachází rovněž pomník padlých v 1. světové válce a památník obětím 2. světové války.

Obcí Dobroslavice projdeme a pokračujeme po zelené značce lesem Butory, kolem vrcholku Těškovic (363 m n.m.; na kopci Těškovic je postavena Mohyla slezských skautů) k rozcestí Dubská. Tady si uděláme malou přestávku na svačinku. Z rozcestí Dubská půjdeme kolem Ostré hůrky (315 m n.m.) do obce Háj ve Slezsku. Délka trasy cca 11 km. Trasa vede pohodlnou cestou lesem s mírným převýšením.

Rozcestí zelené a žluté turistické značky - Dubská

Na trase uděláme malou odbočku se zastavením na kopci Ostrá hůrka, který se zvedá nad obcí Háj ve Slezsku.

Ostrá hůrka je památným místem, kde se od roku 1869 konaly tábory lidu, na které přicházeli lidé z celého Slezska. Žulový památník byl odhalen roku 1929 a byla zde uložena prst' z bojišť 1. světové války.

Roku 1938 byl památník zničen nacistickými vojsky. Nově obnovený památník byl odhalen v roce 1969 - ke stému výročí Hůrky. V roce 1993 byl doplněn deskou slezských vlastenců.

Do obnoveného sarkofágu památníku byly v roce 2004 vloženy artefakty obsahující prst' z bojišť 1. a 2. světové války, popravišť a koncentračních táborů včetně dobových dokumentů.

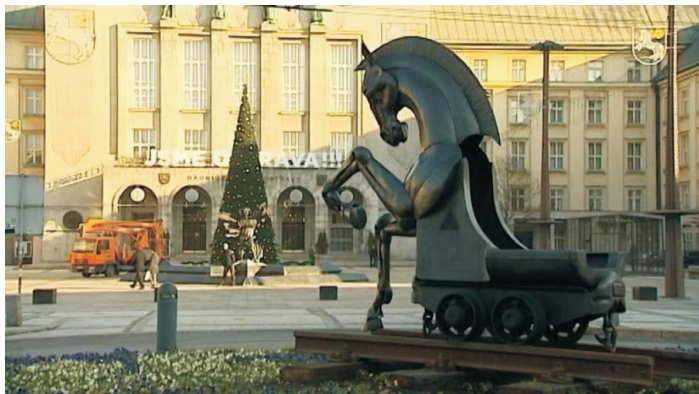
Text: Ludmila Holubová

Foto: Rudolf Kubica

Pocta hornictví

Ostrava dostala na přelomu roku dárek. Může se pyšnit novou unikátní sochou. Na kruhový objezd před Novou radnicí byla umístěna socha Pocta hornictví od čtveřice uměleckých kovářů z Opavy - Milostovic.

Střední soukromá umělecká škola vloni již popáté pořádala Sympozium prostorových forem Ostrava 2013 a plastika Ondřeje Gély, Stanislava Holíka, Jana Balnera a Jana Braunše jednomyslně zvítězila. Nazvali ji - Pocta hornictví. Co by lépe reprezentovalo hornické město, nežli kůň s důlním vozíkem? Pojetí sochy je tradiční a pro někoho zároveň netradiční.

Je nesporné, že koně v dolech pracovali a tahali vozíky s uhlím. Lidé žijící v Ostravě jsou s hornictvím spjatí, nemálo zdejších lidí v dolech pracovalo a znají jejich historii. V druhé polovině 19. století začala v dolech průmyslová revoluce. Těžba začala stoupat. Těžní jámy se vyztužovaly dřevem. Konopná lana byla nahrazována ocelovými a k dopravě se začaly používat kolejnice. Vozíky začali tahat koně, kteří v dolech vydrželi až do roku 1945.

Když sochu sami umělci kováři s pomocí jeřábu v Ostravě nainstalovali a slavnostně pokřtili šampaňským, rozhořely se ve městě emoce. Jedna část obyvatelstva byla unesena její neobvyklostí, krásou, mistrným provedením, originálním nápadem a nezvyklým pojetím. Našli se ale i takoví, které zaskočila. Buď nedovedli správně pochopit její smysl, její vyjádření, nebo mladým umělcům nepřáli, možná jim i záviděli. A vyrovnávali se tím, že sochu odsuzovali jako nevкус, kýč, umělecký smog.

K soše se vyjádřila i rakouská umělecká kovářka a kunsthistorička Christine Habermann von Hoch, dcera zakladatele kovářského setkání Hefaiston - Alfreda Habermanna, kterého kováři nazývají svým papežem. Podle paní Christine je socha designově, tematicky i řemeslně nádherně zpracovaná. Také přidala, že je unikátní v rámci celé Evropy.

A jak už to v životě bývá a jak nám ukazuje historie, všechno nové a nadčasové některé lidi prostě šokuje a nedokážou to přijmout. Připomeňme si, jak nám historie ukazuje důsledky výroku Giordana Bruna, že se Země točí.

Chtěla jsem si prohlédnout sochu na internetu, a když jsem ji spatřila, byla jsem překvapena, unesena nápadem, jejím nádherným provedením. Ti chlapi mají raketový start do života, pomyslela jsem si a ze srdce jsem jim to přála. Hledala jsem, kde bych se na internetu mohla k soše vyjádřit, kde bych k ní mohla přidat svůj názor.

Na jedné webové stránce jsem našla rubriku - Přidejte vlastní názor - a v ní už bylo 233 příspěvků. Otevřela jsem stránku a začala jsem v šoku číst jeden příspěvek za druhým a nevycházela jsem z údivu.

Cituji některé z nich, posuďte sami:

V první chvíli jsem si myslela, že je to pocta těm tisícům koní, kteří prožili celý svůj život jako otroci pod zemí, kde tahali vozíky s uhlím. Umírali při závalech, plynem, dřinou... poslední v Anglii vylezl zpod země až v roce 1972.

*

Když Ostrava mohla dát tři miliony za tři vykřičníky, tak se nedivím.

*

O co jde, je to hezká socha. A co by jako ti kritici chtěli - nějakou fantasmagorii od Knížáka?

*

Tohle umění kdybych potkal v kovošrotu, tak si vůbec nevšímnu, že jde o umění...

*

Tak tam maj vystavit krumpáč. Takový dílo by pochopili možná i Ostraváci.

*

Jsou to vyhozené peníze oknem, sochu odnese první Ostravák do výkupny druhotných surovin a utržené peníze proleje hrdlem.

*

Už vidím, jak v kárce bude nocovat nějaký havíř, který nedojde z harendy dom.

*

Vskutku unikát. Dokonce by se hodil i do Chuchle.

*

Jen co to zahlédne první magnet, tak je to pryč i s těmi kolejiemi. Ani to nebudou mít do Přívozu daleko a navíc z kopce. Byl jsem se na tuhle sochu podívat před kulturák a je to fakt pěkná práce.

*

Podle názoru bývalého celoživotního havíře by byla pocta havířům si víc vážit jejich práce, adekvátně finančně odměnit, nebrat jim práci a nám bývalým nebrat renty. To by byla pocta havířům.

*

Nejsou to sice originál důlní kolejničky, na kterých ta plastika stojí, ale práce se těm hochům opravdu povedla.

*

Zajímavá socha. Viděl jsem spoustu podivných, nicneříkajících skulptur. Neprohlédl jsem si ji zblízka, ale je to dost zajímavý nápad. O této soše se nebude mluvit jen dnes, ale i za desetiletí. A jestli ji nechcete, hodte mi ji na zahradu. Jednou to bude hodnotné dílo. Ale myslím, že do Ostravy se hodí víc než do mojí zahrady...

*

Smekám před studenty. Je to rozhodně mnohem lepší než přihlouplá Entropa za 10 milionů.

*

Známý rakouský c.k. znalec umění Bedřich Kraus von Zillergut se k soše vyjádřil velice pozitivně...

*

Moc pěkná socha, jen bych dal do vozíku nějaké uhle.

*

To je ale dílo, kravina na třetí.

*

Země malá jako pětník, nenávisť ale jako za celou planetu. Hlupáků na rozdávání. A pak se divíme, že jdeme od desítek k pěti.

*

Je pěkné, že jsou mezi mladými lidmi, kteří ocení těžkou práci lidí, bez kterých si nedovedeme, my dříve narození, představit naše přibytky v zimě. Nadřeli se, dnes dostali padáka. Za tu dřinu někteří z nich dali život, a co z toho mají jejich rodiny? Život bez syna, táty, manžela. Jen řada skončí na pracáku, aby uhlobaron si mohl žít jak pašík v žitě. Rubáš nemá kapsičky!

Marta Urbanová

Písničky a tance už voní jarem...

Jak by také ne, když havířovský folklórní soubor nese krásný název **VONIČKA**... Dá se říci, že ho znám už od „kolébky“, protože v době, kdy vznikl, jsem v Havířově se svou redakcí vydávala týdeník HLASY HAVÍŘOVA. Tam jsme o Voničce a také o jeho zakladatelích - Emilií a Jiřím Slavíkových často psali. Tehdy šestatřicetileté město mělo najednou něco milého a poutavého. Znamená to, že dnes už Vonička funguje bez přestávky 22 let. Soubor je složen z dětí - od předškoláků až po studenty vysokých škol.

Manželé Slavíkoví byli tehdy členy známého souboru Ostravica - Míša jako tanečnice a její muž jako hudebník - takže první zkušenosti rozhodně měli. Když vznikla ve folklórním souboru potřeba, Jiří se rychle naučil i na cimbál. Založením souboru získaly i obě Slavíkovy děti, protože byly častěji s rodiči a navíc zdědily muzikální vlohy, takže mohly rovněž začít tančit, zpívat a hrát. Vedle zaměstnání a rodiny tak manželé Slavíkoví začali věnovat volný čas i svému „třetímu dítěti“ - Voničce.

Za léta existence se soubor rozrostl nejen co do počtu, ale i do krásy a pestrosti repertoáru. Vedle 20ti muzikantů má soubor 62 tanečnic a tanečníků. „*Naši tanečníci jsou rozděleni do tří kategorií: 5 - 8 let, 9 - 13 let a od 14ti do - dejme tomu 22 roků*“, říká vedoucí souboru a dále doplňuje, že také muziky jsou dvě - malá a velká. Mnozí muzikanti pocházejí ze ZUŠ Leoše Janáčka v Havířově, kde má soubor také svůj „hlavní stan“. „*Jsme moc rádi, že zde můžeme zkoušet, máme hudební zázemí a prostor pro uskladnění krojů a oceňujeme, že vedení této školy je k nám tak vstřícné. Však i mnohá vystoupení pořádáme právě zde, v pěkném velkém sále*“, dodává paní Míša.

Celá činnost souboru směřuje hlavně k šíření folklóru a zachování jeho tradic - regionů Těšínského Slezska a Lašska. Rodiště významného českého skladatele Leoše Janáčka k tomu vybízí.

Vonička má za těch dvaadvacet let za sebou na tisíce vystoupení doma i v zahraničí. Obdržela řadu ocenění a diplomů, které jí dělají určitě radost. Například v září 1999 to bylo ocenění na Mezinárodním folklórním festivalu ve francouzském Dijonu. Účinkovalo zde 25 souborů z celého světa a „Voničkáři“ si odvezli cenu „za nejlepší pěvecký projev“ a cenu „Radost ze života“, jako nejsympatičtější kolektiv. A to už něco znamenalo!

Ale Voničce nejde jen o pocty a diplomy, které určitě potěší a povzbudí, ale jde především o to, dát dětem a dospívajícím mladým lidem pocit, že dělají něco velice zajímavého, smysluplného - dát jim základy slušného chování, učení se jazykům, ale i tělesné dokonalosti - např. správnému držení těla. Na tyto chlapce a dívky mohou být vedoucí souboru, ale i rodiče právem pyšní. Zkoušky jsou třikrát týdně, a tak už dětem nezbyvá čas na nic jiného než na učení do školy.

Velkou zásluhu na úspěšné existenci souboru mají bezpochyby i rodiče dětí. Nejenže musí pečovat o zapůjčené kroje, ale také jejich finanční podpora je nezanedbatelná. Město sice Voničku určitou částkou podporuje, ale to vše nestačí na stylové oblečení, obutí, různé rekvizity, na výuku baletu i gymnastiky, na zájezdy a další nezbytné věci. Každý sponzor je vítán, neboť podpora tohoto souboru je určitě dobrým vkladem do života této necelé stovky mladých.

Nesmíme zapomenout zmínit i vystoupení souboru. Vedoucí souboru je skvělá choreografka a organizátorka, takže všechna pozvání na festivaly a vystoupení se snaží obsadit. Soubor zajíždí např. na festivaly do Dolní Lomné, Strážnice, Bystřice na Hané, Veselí nad Moravou, do Prahy. Soubor vystupuje i v zahraničí - např. ve Francii, Polsku, Litvě, Estonsku... Jedou-li někam daleko, bydlí v rodinách tamních tanečníků a zpěváků, ti pak naopak u nás zase využijí pohostinství rodin členů Voničky. Všude tam tento folklórní soubor propaguje město Havířov, a Moravsko-slezský kraj vůbec. Vystupují také v Havířově na centrálním náměstí při nejrůznějších oslavách, před vánočními svátky v některém z Kulturních domů, nebo řada vystoupení je v evangelickém kostele.

Protože manžel Míši Slavíkové je plně zaměstnán v Praze, zkouší muzika s cimbálem i o sobotách a nedělích, když je právě doma. Ale oba vedoucí si už vychovávají své mladé nástupce, ať už tanečníky, kteří souborem prošli odmala a mají k němu velký osobní vztah, nebo pro muziku. „Když k nám nastoupil dnešní „šéf“ velké muziky, neuměl říkat snad ještě ani správně „ř“. Dnes mu je dvaadvacet a je studentem vysoké školy. Je osobně zapálený pro velkou muziku, s níž už profesionálně nacvičuje.“

Toto malé zastavení u skvělého mladého folklórního souboru bylo jen takovou ochutnávkou všeho, co tyto děti i dospívající mladí lidé dokáží. Určitě by se dalo napsat na toto téma několik stránek, ale pro ty, kteří Voničku neznají, nikdy jí neslyšeli a neviděli je to určitě pozvání tam, kde lze získat dobrou náladu a příjemný pocit. Zjistí, že i dnes - v době mobilů, tabletů, počítačů, žije a kvete i náš krásný folklór. Za to vše je potřeba poděkovat manželům Slavíkovým, všem jejich pomocníkům, ale i rodičům dětí, kteří je k této náročné činnosti přivedli a podporují ji.

Tak ať ještě dlouho kvete a voní VONIČKA!

Hana Kuchařová

Historický kalendář Ostravska

Leden - březen

5. ledna 1914 obecní zastupitelstvo Slezské Ostravy jednalo o odstranění škod vzniklých poddolováním. Důlní inspektor Wilczkových dolů, který zastupoval závody, se odvolával na reverzy, které byly podepsány minulým vedením radnice a jimiž se závody pro všechny časy osvobozovaly od povinnosti hradit škody. Reverzy však nebyly schváleny zemským výborem, a tudíž nevstoupily v platnost. Slezskoostravští se usnesli náhradu škod asi ve výši 120 tisíc korun vymáhat soudně. Později zástupci těžířstev pod tímto nátlakem prohlásili, že jsou ochotni provést opravy budov, vodovodu, atd., avšak odmítli dát obci obnos za znehodnocení.

21. ledna 1914 byla zveřejněna zpráva tržního úřadu v Moravské Ostravě, podle které byly v roce 1912 vyšetřovány 104 osoby pro prodej zfalšovaného, znečištěného nebo zkaženého mléka, 25 osob pro prodej znečištěného nebo zfalšovaného másla a 66 prodejců pro jeho špatnou váhu. V 81 případech byl zaznamenán prodej zkažených a v 37 případech otrávených hub. Pokud jde o potraviny, vyšetřoval tržní úřad v roce 1912 889 oznámení, kdežto rok 1911 vykazoval 1526 oznámení a rok 1910 dokonce 2766 oznámení.

24. ledna 1989 v Ostravě zemřel přední český vodo-
hospodář ing. dr. tech. Jan Čermák (narodil se 6. 2. 1903 v Židlochovicích, okr. Brno). Na Ostravsku začal působit od roku 1934 jako stavební správce úprav řek Odry, Ostravice a Lučiny. Po osvobození v roce 1945 vstoupil do veřejné služby jako přednosta oddělení pro úpravu splavných toků a přehrad Moravskoslezského Zemského národního výboru, expozitury v Ostravě (později technického referátu krajského národního výboru). Pro své vynikající odborně technické znalosti byl pověřen projekcí a vedením výstavby dvou prvních údolních přehrad na Ostravsku u Kružberku a Žermanic. Ačkoliv věnoval výstavbě obou přehrad veškeré znalosti a volný čas, byl z politických důvodů sledován a šikanován. Proto v roce 1955 odešel do Báňských projektů na pozici hlavního specialisty. Jako uznávaný odborník a praktik byl členem různých odborných komisí při ústředních úřadech.

1. února 1964 před koncem ranní směny došlo k výbuchu metanu na Dole ČSA v Karviné, při kterém zahynulo 13 horníků. Příčinou bylo zanedbání báňských předpisů při trhacích pracích.

6. února 1964 byly zahájeny komplexní zkoušky první vodní elektrárny v Severomoravském kraji v Podhradí u Vítkova. Tato tehdy špičková vodní elektrárna měla výkon 4,4 MW a vystačila zásobit elektřinou město s 30 tisíci obyvateli. Voda byla do elektrárny přiváděna 7 km dlouhou tlakovou štolou z Kružberské přehrad a ovládána byla dálkově z rozvodny ve Vítkově.

7. března 1914 se obecní zastupitelstvo Moravské Ostravy rozhodlo ubohý stav městské kasy sanovat zavedením nových daní. Kromě již existujících obecních přírážek k daním přímým, činžovní daní, spotřební daní pивní a kořalečné, měla být zavedena také daň ze sodovky, minerálních vod, lahvového vína a ovocných šťáv. Jak glosoval jeden z denních listů "Teď si prý obec hodlá pořídít vzducholoď, aby její tatíkové mohli podniknout vzlet do vyšších sfér za příčinou prozkoumání zdravého vzduchu vítkovického, jenž prý rovněž hodlají zdanit."

11. března 1914 se firma Suchý-Nohel, obchod módním zbožím v Moravské Ostravě jala dosti neobvyklým způsobem

propagovat novinku ve světě dámské módy - kalhotovou sukni. Jistá dáma oblečená v tento druh oděvu se promenovala za výkladní skříní firmy. Dostavil se takový zástup zvědavců, že ulice (dnešní 28. října) byla v malé chvíli zástupem uzavřena. Musela zakročit policie, která nařídila odstranění reklamy a ulici vyklidila.

Pohled na dnešní ulici 28. října v Moravské Ostravě na počátku 20. stol.

25. března 1914 byla uveřejněna zpráva o brzkém zasypání Mlýnské a Valchařské strouhy, které hyzdily Ostravu a ohrožovaly obyvatele po zdravotní stránce. Z černé vody, která jimi protékala, se v létě šířil nesnesitelný puch. Novináři navrhovali: "Aby pro městské muzeum uchována byla upomínka na tuto starou ostravskou památnost, měla by se celá ostravská reprezentace v tekutině strouhami tekoucí vykoupat, na slunci osušit a pak vyfotografovat. Tyto fotografie by za 50 let byly velkou zvláštností. Vždyť by hlásaly, že léta páně 1890-1914 byli na ostravské radnici opravdoví černoši."

Zbytky mlýnské strouhy v Ostravě - Přivoze ve dvacátých letech 20. století.

25. března 1989 byla v jugoslávské Rijece spuštěna nová obchodní loď Čs. námořní plavby, která nesla jméno Vítkovice. Byla vyrobena v Rijece s použitím plechů z vítkovické válcovny a zalomené hřídele vítkovického závodu 3. Tato loď nosnosti téměř 40 tisíc tun nebyla jediná, při jejíž výrobě byly použity plechy a zalomené hřídele z Vítkovic.

Kulturní centrum Poruba

M. Kopeckého 675, Ostrava-Poruba

Seminář Tea bag Folding

Výtvarnou techniku, která je označována anglickým názvem Tea bag folding, si osvojí účastníci semináře Kulturního centra Poruba. Jednoduchým skládáním barevných papírových čajových obalů vzniknou hvězdy, kytičky a další vzory. Vzniklé papírové ornamenty lze využít k tvorbě přání či dekoracích předmětů.

Seminář se uskuteční ve středu 12. března v 9:00 hodin v Domě s pečovatelskou službou na Průběžné ulici v Ostravě - Porubě. Uzávěrka přihlášek je 7. března. Bližší informace se dozvíte na telefonních číslech: 596 940 851, 52.

Byli jsme v zemi květů

Kulturní centrum Poruba připravilo besedu s panem Janem Málkem, který se v roce 1952 účastnil půlročního zájezdu Armádního uměleckého souboru Víta Nejedlého v Číně. Pro diváky jsou připraveny ukázky čínských písní a záběry z dobového dokumentárního filmu.

Tento vzpomínkový pořad si nenechte ujít ve středu 19. března v 10.00 hodin v Domě s pečovatelskou službou na ulici Průběžná v Ostravě - Porubě. Vstup pro seniory zdarma.

Železniční muzeum v Ostravě

výpravna budovy nádr. Ostrava-střed

Nové železniční muzeum vzniklo na nádraží Ostrava-střed. Jeho tvůrci chtějí expozice věnovat vývoji železnice v ostravském regionu. První výstava byla např. věnována 150. výročí báňské železnice. Expozice v Ostravě rozšířila počet železničních muzeí v Česku.

Otevřeno:

Út a Čt 12 - 16 hod.

St 9 - 16 hod.

So 9 - 13 hod.

Výstavní síň

Sokolská tř. 26, Moravská Ostrava

Výstavní síň vstupuje v roce 2014 do 21. roku své působnosti. Dramaturgie síně uvádí do ostravského a regionálního kulturního života výrazné umělecké osobnosti, které vytváří a naplňují pojem - současné české výtvarné umění. Základním kritériem výběru zůstává původnost a přesvědčivost autorského přínosu bez ohledu na generační příslušnost nebo názorovou orientaci. Program roku sestává ze sedmi výstav, které připravil kurátor Ing. Milan Weber. Do programu je zařazena i výstava k akci „Archikultura 2014“ (31.3.-25.4.), doprovodný program pro Ostravskou muzejní noc a animační programy k výstavám.

DANIEL BALABÁN (1957)

20. 2. - 28. 3. 2014

Daniel Balabán patří již od 80. let k výrazným představitelům českého malířství. V roce 2012 se stal laureátem Ceny Michala Ranného, ceny, kterou jednou za dva roky uděluje Moravská galerie v Brně a Společnost přátel MG, aby poukázala na výtvarné osobnosti, jež zásadním způsobem ovlivňují výtvarnou scénu i nastupující generaci umělců.

MARKÉTA OTHOVÁ (1968)

30. 4. - 6. 6. 2014

Markéta Othová, laureátka ceny Jindřicha Chaloupeckého pro rok 2002, se spolupodílela po r. 1990 na otvírání nových cest a včlenění fotografického média do kontextu současného umění. Její práce nespočívá jen v zaznamenání reality, ale hlavně v řazení fotografií do sérií, kde jedna fotografie ovlivňuje druhou. Nachází mezi nimi skryté souvislosti, komponuje komplexní fotografické instalace, přičemž se v myslí vnímatele rodí příběh.

Otevřeno:

Po - Pá 8 - 17 hod.

Ostravské muzeum

Masarykovo nám. 1, Ostrava

(do 21. 3. 2014) AQUILEIA Křižovatka Římské říše

Aquileia byla, jakožto římská osada, založena v roce 181 př. n. l., aby se o dvě století později stala největším, nejbohatším a nej hustěji osídleným městem severní Itálie. Za panování císaře Augusta město nazývali „druhým Římem“ a bylo jedním z největších tržišť na Jadranu. Na konci antiky bylo rozbořeno Attilou, jenž v čele svých hunských hord vtrhl do Aquileie v roce 452. Dnes je malým městečkem s velkou patriarchální bazilikou, postavenou v r. 1031. Uvnitř baziliky se nachází nádherná mozaiková podlaha, krypta z 9. století, fresky z 12. stol. Četné nálezy předmětů z jantaru dokládají, že Aquileia byla jedním z hlavních center opracování jantaru v době římského impéria.

Aquileia v době své největší slávy byla začátkem (či koncem) Jantarové stezky a současně křižovatkou mezi Jantarovou stezkou a legendární Hedvábnou cestou.

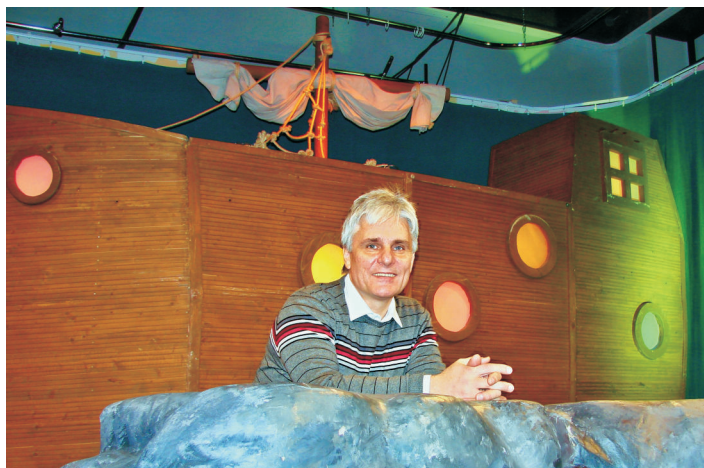
Vzhledem k tomu, že také Ostrava vděčí za svůj vznik jedné z důležitých větví Jantarové stezky, je menší část výstavy věnována také Ostravsku na Jantarové stezce v době, kdy starověká a středověká Aquileia prožívala ohromné vrcholy i strmé úpadky své existence.

Kurátor výstavy: PhDr. David Majer

Zázraky se dějí

Noe (hebrejsky Noah) znamená klid, nebo pohodu. Je příznačné, že pod tímto názvem už osmým rokem funguje televize Spol. s.r.o. Telepace v Ostravě, která si dala do vínků heslo: Televize dobrých zpráv. V dnešní uspěchané (leckdy i rozeštvané) době je přitom o její pořady čím dál větší zájem, o čemž svědčí více než stovka smluv na vysílání, nejen v rámci České republiky, ale i celé Evropy.

▲ „Stále považujeme existenci naší televize za velký zázrak - je nekomerční, nezisková a závislá pouze na divácích,“ říká ředitel TV Noe Leoš Ryška. „Jejímu rozjezdu ovšem předcházela třináctiletá činnost s širokým záběrem, spojená s dětmi, mladými lidmi, se seniory, a zejména s kamerou.“

Ale ten zázrak nespočívá jen v absenci reklamy, nýbrž i v tom, že prosperujete, přestože jdete proti „proudu doby“...

„Je to tak. Jsme zaměřeni především na šíření pozitivních hodnot, jako jsou všeobecná snášenlivost mezi lidmi a rozšiřování duchovního i kulturního obzoru. TV Noe je od samého počátku koncipována jako názorově a nábožensky snášenlivá, apolitická, a zároveň se snaží být pomocníkem i prostředníkem pro ty, kteří potřebují odpočinek, radu, pomoc či ochranu. Vysílání rovněž stavíme na tradičních křesťanských hodnotách. A řekl bych, že právě duchovní hloubkou, zdravým životním stylem s cílevědomým omezením násilí a nemravností se dost lišíme od vysílání jiných stanic.“

Máte zmapováno, pro koho vysíláte, tedy vaši diváckou veřejnost, včetně jejích ohlasů?

Jistě. Noe je televizí s etickým rozměrem a je určená pro celou rodinu. Odhadujeme, že nás sleduje asi 200 000 diváků týdně. Peoplemetry sice nemáme, ale hodně se dá odvodit i z jiných čísel. Máme např. 26 tis. adresných dárců z různých míst republiky, od kterých nám přichází přibližně sto tisíc korun denně. Máme také klub přátel TV Noe, nebo kamarády v KaNoe, a každý den dostáváme desítky dopisů a mailů. To je úžasná

zpětná vazba, v níž se odráží náš cíl: oslovovat široké spektrum diváků všech generací a skupin včetně sociálně slabých nebo handicapovaných občanů a národnostních menšin. My na ně opravdu pamatujeme i programovou skladbou, většími titulky, klidnější hudbou. Nezanedbatelný prostor také dáváme neziskovým organizacím. A ještě jedna poznámka ke zmíněným dárcům: jedna divačka se nás rozhodla podpořit tím, že nám zdarma dala do užívání část statku v Hostivících - Břvích. Takže máme studio i v Praze.“

Ilustrační snímky ze studia.

Můžete uvést konkrétní „ochutnávku“ vašich pořadů?

„Vyrábíme několik relací zaměřených na vážnou hudbu, například Má vlast s Václavem Hudečkem, kdy putujeme po krásných místech naší vlasti, včetně hradů a zámků. Pokaždé se tam koná nějaký koncert, který nasnímáme, postříháme a odvysíláme. O tyto konkrétní věci je hodně velký zájem v zahraničí. V cyklu Jak poznávat svět si pak Jura Pavlica zve zajímavé hosty, kde si popovídají, zahrají, a protože jde o pořad v přímém přenosu, diváci tam mohou volat své dotazy. V Astronomickém magazínu jsme zase vysílali zatmění Slunce v přímém přenosu a mohl bych pokračovat Harfou Noemovou, pořady pro folkaře Jde o život, soutěžemi pro diváky, kulatými stoly, Dětskou televizí a tak dále.“

Ovšem Noe je vnímána jako křesťanská televize - kolik prostoru tedy dáváte duchovním pořadům?

„Když jsme to kdysi počítali, vyšlo nám asi deset procent. Čtyřikrát týdně uvádíme bohoslužbu v přímém přenosu, v neděli je Mše svatá, nebo nějaká slavnost, či přenos z Říma.“

ROZHOVOR

K tomu také patří pořad Večer chval, kdy přijede kapela a opět hraje na živo a do toho mohou lidé psát svoje prosby a vyznání. Kolikrát se v tu chvíli chce tolik lidí modlit, že nás jejich textovky téměř zahlcují. Úplně nás to zaskočilo. A jsou to i závažné SMS typu „Bože, odpusť mi, co jsem udělal mým dětem, dodnes vůbec nevím, kde jsou. Pokud se to podaří, ať se s nimi někdy setkám. Moc jsem jim ublížil.“

Letos slaví Telepace Spol. s .r.o. v Ostravě dvacetileté výročí své existence. A od ledna letošního roku má pro svých 62 zaměstnanců i školku.

Náš rozhovor bychom asi měli skončit něčím veselejším...

„Můžeme. Jednou jsem zvedl telefon, ve kterém mi paní s přerývaným vztekem v hlase vyčítala, že jsme neodvysílali dokument z Řecka. Začal jsem se jí omlouvat s tím, že živé přenosy se tu a tam protáhnou, čímž se někdy naruší programová skladba. Ale následně z toho vysvitlo, že paní mi nechtěla vynadat. Sdělila mi, že měla mrtvičku, a proto mluví s potížemi. Díky televizi Noe se jí daří tento handicap čím dál lépe zvládat, neboť volá svým kamarádkám a o shlédnutých pořadech s nimi mluví. Jenže to jsem pak zase chvíli nemohl mluvit já jak mě to dojala a potěšilo.“

Jiří Muladi

Mgr. Leoš Ryška (*1963), katolický kněz, salesián, režisér a filmový producent. Společně s Martinem Holíkem založil TV NOE.

Spravuje farnost Heřmanice. Je jednatelem společnosti Telepace, Spol. s r.o. a ředitelem Festivalu dobrých zpráv.

S kamerou procestoval řadu míst v Asii, Africe i Latinské Americe. Řada jeho snímků získala ocenění na tuzemských i zahraničních filmových festivalech. Podrobnosti o tom, jak si naladit TV Noe lze najít na adrese:

<http://www.tvnoe.cz/jak-prijimat-tv-noe.html>

INSPIRACE

Konkrétní pomoc a projev dobré vůle

Milý Tomášku, zdraví Tě spousta babiček, které Ti do dalšího života přejí jenom to nejlepší...

Tento vzkaz sedmi-letému Tomášku, jenž je od mala postižen mikrocefalií, byl rovněž vyjádřením solidarity a podpory Klubu Společnosti senior. Všechny jeho členky se totiž připojily ke sbírce plastových víček, jejíž výtěžek přispívá na finančně velmi náročnou léčbu psychomotorického vývoje syna rodičů Berkových.

„Je to super, moc si vážíme podpory všech lidí a jsem dojatá,“ říká maminka Radka. „Tomík se narodil jako zdravý kluk, ale bohužel od devátého měsíce se začal proti vrstevníkům opožďovat a růst hlavičky se mu zpomaloval. Navštěvuje rehabilitační stacionář, kde má veškerou péči: rehabilitaci, logopedii, klinického psychologa a paní učitelku. Toto zařízení ale musíme platit, stejně jako různé pomůcky. Zároveň už absolvoval proceduru unikátní léčebné metody Klim-therapy, která mu evidentně pomohla, ovšem musí se v ní pokračovat. Tato metoda stojí desetitisíce korun a zdravotní pojišťovny ji nehradí. Přitom naše finanční situace nám neumožňuje na to všechno našetřit, takže jsme vděční za každou finanční pomoc“, dodává maminka malého Tomáška.

Sběr plastových víček ve Společnosti senior má „pod palcem“ paní Irena Machilová, která konstatuje: „Okamžitě, jak jsme se o příběhu Tomáška Berky dozvěděly, jsme se rozhodly do sbírky zapojit. Ostatně, není to naše první akce tohoto druhu, máme už zkušenosti, takže s organizováním žádný problém není...“ „Jsou do toho zapojeny i celé rodiny našich členek. A když sbírka pro Tomáška skončí, tak si opět najdeme konkrétní případ, v němž budeme touto formou dále pomáhat,“ dodává Marie Kalinová, další z aktivních členek občanského sdružení Společnost senior.

Konkrétní pomoc a projev dobré vůle zdejších senierek skutečně není ojedinělá. V minulosti třeba pletly i speciální obvazy pro malomocné, především v Africe a Indii. Šlo o tzv. svrchní obvazy z bavlněné příze, která nedráždí rány statickou elektřinou a lze je vyvážet.

(di)

...pečujeme o Vás

ABRI - FLEX

navlékací prodyšné plenkové kalhotky

Plenkové kalhotky
ABRI-FLEX nejen pro dospělé,
vhodné pro střední i těžké
případy inkontinence,
především u chodících pacientů.
Maximální komfort při používání.
Není nutná následná fixace.

www.abena.cz
www.abenashop.cz

není co řešit...

Za méně peněz více muziky!

Od 1. 1. 2013 nižší cena
a více kusů na poukaz !

Mezigenerační vztahy jsou v současnosti vnímány jako nepříteli harmonické. Od sociologů a psychologů slýcháme o vzájemném nepochopení a zejména o neschopnosti vcítit se do potřeb a problémů druhých. O tom, jaké vztahy panují mezi prarodiči, rodiči a vnoučaty v jednotlivých rodinách rozhoduje celková atmosféra i historie těchto rodin.

Vztahy mohou být ovlivněny věkem, životními zkušenostmi rodičů, dětí, vnoučat - jejich odlišnou rolí v rodině, kulturními vzory a stereotypy. Stejně tak je ale vztah závislý na osobních vlastnostech a přístupech lidí. Jsou dány mnoha faktory, které stojí za pozornost. Jejich pozitivní vývoj ovlivňuje výchovu a formování osobních vlastností a znalostí nejmladší generace.

V rámci ročníků ankety Senior roku vyhlásilo město Ostrava také literární soutěž pro žáky 5.- 9. ročníků ZŠ v Ostravě; v roce

2012 např. na téma „**Jak vnímám svou babičku, svého dědečka?**“ a v roce 2013 na téma „**Mezigenerační dialog**“. Do soutěže je každoročně zasíláno množství slohových prací, z nichž vám některé v tomto vzpomínání přibližujeme. Do dalšího milého vzpomínání na prarodiče se teď s námi přeneste...

Můj první den na rybách s dědou

Jednoho deštivého dne se děda rozhodl, že pojedeme chytat ryby. Byl jsem ještě malý a padaly blesky, tak jsem se trochu bál. Navíc jsem si myslel, že to bude nuda. Děda se na to ale těšil, a tak jsem s ním rád jel. Vyrázili jsme brzy ráno, aby nám prý nikdo nezabral místo. Děda učil rybařit mého otce a teď to naučí i mě. Byl jsem hodně natěšený.

Když jsme jeli směrem k rybníku, cestou se před námi stala nehoda. Srazila se dvě auta. Měli jsme velké štěstí, že se to nestalo nám, protože to byla chyba řidiče, který nedal přednost. Místo nehody bylo uzavřeno a my jsme museli jet dvakrát delší cestou. Nadšení ze mě pomalu vyprchávalo a bouřka mě dělila víc a víc. Měl jsem prostě strach, aby se nám nic nestalo.

Když jsme dojeli na místo, vypadalo to tam nádherně, i když pršelo. Všude kolem byla jenom příroda a klid, žádná auta, ani ruch. Pomohl jsem dědovi vybalit rybářské věci a děda mi vysvětloval, jak se navazuje háček, které návnady jsou nejlepší a spoustu dalších věcí. Netušil jsem, že mě to bude tak bavit. Když jsme se vybalili, zapsali jsme příchod a nahodili pruty s návnadou. Teď už jsme mohli jen čekat. Čekání by byla asi nuda, tak jsem se učil navazovat a povídal si s dědou. Děda mi vyprávěl, jak učil tátu chytat ryby a jak mu to zprvu nešlo. Připadalo mi to lehké. Smáli jsme se u vyprávění historek. Najednou se silon z prutu rozjel velkou rychlostí. Děda vstal a zvedl prut prudce nahoru, zasekl rybu a začal s ní bojovat. Po patnácti minutách boje děda zvítězil! Byli jsme nadšení z tak velkého úlovku. Byl to kapr, byl velký a bylo vidět, že byl vykrmený naším krmivem, kterým jsme zakrmili. Děda řekl, že ryba je tu určitě víc a až zabere podruhé, zkusím si to já. Vytáhl menší prut z batohu a spolu jsme ho navázali, dali návnadu a nahodili do místa, kde zabral jako první ten obrovský kapr.

Mezi tím čekáním mi děda vypravoval jak byl táta malý a na prut mu přišla velká ryba. Myslel si, že ji bude lehké vytáhnout, ale nebylo, a tak když ta ryba cukla, tak tátovi podklouzla noha a spadl prý do vody. Bylo to legrační, ale zároveň mi táty bylo líto a bál jsem se, že se to může stát i mně.

Už jsme si povídali hodinu a stále nic. Děda měl s sebou karty, a tak jsme si zahráli. Vyhrával jsem, protože mi šla karta. Když jsme hráli pátou hru, najednou se prut rozjel. Děda mi řekl, ať prudce zvednu prut. Švihl jsem s ním, div se nezlomil, ale ryba byla zaseklá. Nebyla tak těžká jako ta dědova, ale mně dala pořádně zabrat. Když jsem ji po deseti minutách vytáhl, strašně mě bolely ruce, ale byl jsem na sebe pyšný. Byl to můj první úlovek! Děda mě poučil, že je to karas. Byl sice menší než dědův kapr, ale i tak jsem byl šťastný a plný adrenalinu. Měli jsme dva dobré úlovky, ale chtěli jsme ještě jeden, a tak jsme opět zkusili štěstí. Blížilo se poledne a opět začala bouřka. Začalo se opět blýskat a mě zase přepadl strach. Kousek od nás uhořel blesk, byla to obrovská rána. Uhořel přímo do stromu, který byl nad vodou, strom se zlomil a spadl do rybníka. Lekl jsem se a bál jsem se, že blesk uhoří taky do nás.

Blížil se čas k obědu a záběr nikde, tak jsme se dohodli, že to zabalíme. Začali jsme balit věci a dávat je na jedno místo. Pruty jsme chtěli sbalit až nakonec, kdyby náhodou přišel ještě záběr. Když jsme dobalili, už jsme chtěli jít vytáhnout pruty z vody, když tu najednou se prut rozjel velkou rychlostí. Zavolal jsem dědu, protože to vypadalo na velkou rybu a tu já bych nevytáhl. Děda přišel, zasekl a opět jí úspěšně vylovil. Byl to sumec, který měl přes metr! Byl vážně obrovský, větší rybu jsem snad nikdy neviděl. Viděl jsem, jak je děda šťastný a objal jsem ho. Když jsme odcházeli, děda mi řekl, že doma budou na nás pyšní. Sice jsem se zpočátku bál bouřky, ale teď jsem se cítil přímo skvěle.

Přijeli jsme domů a děda ryby připravil ke smažení. Udělali jsme výjimečný oběd pro celou rodinu, a to v podstatě zadarmo. Když přišli rodiče z práce domů, měli radost, že mají k obědu takovou dobrotu. Moc nás oba chválili.

Jsem vděčný dědovi za to, že mě naučil chytat ryby. I když už nežije, stále na to vzpomínám a strašně mi chybí. Dodnes chodím s tátou na ryby a jsem v tom už dobrý stejně jako děda. Navíc je to činnost, která nás s tátou sblížuje.

Když jsem byl malý, tak čekání na to, než ryba zabere, bylo nudné. Ale teď si vychutnávám ty chvíle, kdy si mohu odpočinout a vypustit všechny starosti. Když jsou prázdniny, jezdíme i různě stanovat k vodě a tam chytat na delší dobu. Pro mě je to super koníček, který mě neomrzí a baví mě. Kéž by tu byl i děda! Určitě by měl radost z toho, jak mě to baví! Byl hodný a starostlivý, často na něj myslím, hlavně na rybách...

Jakub Rak
9. třída, ZŠ Vratimov

Mobilní hospic Ondrášek pomáhá už devět let

Víte co je „Paliativní péče“? „*Paliativní péče je aktivní komplexní péče o nemocné, jejichž nemoc nereaguje na kurativní léčbu. Nejdůležitější součástí je léčba bolesti a dalších symptomů, stejně jako řešení psychologických, sociálních a duchovních problémů nemocných. Cílem je zajistit co nejlepší kvality života nemocných a jejich rodin, čelících problémům spojených s životem ohrožujícím onemocněním. Tohoto cíle se dosahuje prevencí utrpení a úlevou od něho za pomoci prostředků časně identifikace, náležitého hodnocení a léčení bolesti i dalších tělesných, psychosociálních a spirituálních obtíží.*“ Tolik odborné konstatování.

Právě takovou péči v Ostravě poskytuje Mobilní hospic Ondrášek, o.p.s. Prvotním posláním mobilního hospice je umožnit pacientům s vážným onemocněním důstojně a v kruhu své rodiny a přátel prožít poslední etapu svého života. Důraz je kladen na léčbu bolesti a zmírnění příznaků provázejících terminální stádium nemoci.

Součástí jejich péče je také poskytování odborného sociálního poradenství a následně poradenství pro pozůstalé, které je součástí mobilního hospice Ondrášek. V pracovním týmu jsou lékaři, zdravotní sestry a sociální pracovníce, poradce pro pozůstalé. Dále s nimi také spolupracují psychologové, psychiatři, právníci i duchovní.

A jak vlastně Ondrášek vzniknul?

Na jeho počátku byl smutný příběh mladého nadaného chlapce Ondřeje, kterému osud nepřál. V jeho nejkrásnějším věku jej zasáhla náhlá a nevléčitelná nemoc. Těžko si představit co musela prožívat matka Ondřeje, když vyslechla verdikt lékařů, že nemoc již nejde zvládnout. Prognóza zněla tři až šest týdnů. Maminku Ondřeje ani na chvíli nenapadlo, že by měl zemřít v nemocnici. Chtěla být se synem, chtěla mu umožnit poslední dny života strávit doma v prostředí jemu známém a milém.

Nebylo vůbec jednoduché zajistit vše potřebné - zdravotní personál, řešit problémy úhrady se zdravotní pojišťovnou a další nezbytné věci. Ale i martýrium s úřady zvládla. Ondřej zemřel doma, obklopen svými nejbližšími. Maminka Ondřeje na základě své těžké životní zkoušky se posléze rozhodla pomáhat lidem, kteří se ocitnou ve stejné anebo podobné situaci. Stala se zakladatelkou "Ondráška".

Jak už bylo v úvodu napsáno službu mobilního hospice zajišťuje dnes řada pracovníků. Jedné z nich, **sociální pracovníci a terapeutce Bc. Radce Adamcové** jsme položili několik otázek:

Co je Vaší hlavní pracovní náplní?

"Hlavní pracovní náplní sociální pracovníce je poskytnout poradenství a podporu rodinám, které se ocitají v krizové situaci z důvodu blízkosti smrti. Tedy, jak rodinným příslušníkům a blízkým nemocného, tak nemocnému samému. Zároveň pozornost věnujeme pozůstalým. Dá se říci, že rodinu provázíme celým obdobím od ukončení aktivní léčby. Snažíme se jim být na blízkou a podporovat je tak, aby situaci blízkého se úmrtím zvládli co možná nejvíce v klidu. Klienti, kterým poskytujeme poradenství jsou tedy jednak ti, kteří zároveň využívají služby mobilního hospice Ondrášek, ale také ti, kteří se na nás obrátí v situaci, kdy například jejich blízký umírá v nemocnici nebo v jiném zařízení.

Pomáháme klientům zorientovat se v náročné situaci a vysvětlujeme jim, co je možné při péči doma a co je dobré a potřebné k zajištění důstojného odchodu z tohoto světa.

Klienty doprovázíme v tom, co prožívají, jsme jim oporou a pomáháme také v řešení praktických věcí jako např. pomoc při zajištění dalších sociálních nebo zdravotních služeb nebo vyřízení příspěvku na péči apod. Poradna je také určena lidem, kteří se stali pozůstalými. Takto specificky zaměřená poradna jsme zatím jediná v Ostravě. Nově, od počátku roku 2014, je vyhrazen den, kdy mohou pozůstalí navštívit poradnu osobně. Je to ve čtvrtek od 13 do 17 hodin. Vždy je ale dobré se předem telefonicky objednat u sociální pracovníce, která předá kontakt poradkyni pro pozůstalé. Poradkyně pro pozůstalé také organizuje svépomocné skupiny pro pozůstalé, které se konají zpravidla poslední pátek v měsíci."

Co Vás přivedlo k tomu vybrat si právě tuto profesi?

"K profesi sociální pracovníce mě přivedla má vlastní, osobní zkušenost s úmrtím blízkého v domácím prostředí. Spolu se svým otcem jsem pečovala o mou umírající maminku. Ačkoli to byla zkušenost bolestná, uvědomila jsem si při ní, jak důležité je, aby člověk, který je na sklonku života, byl především obklopen svými blízkými a byl ve svém známém prostředí. Myslím, že nebýt této zkušenosti, k práci v mobilním hospici bych se asi nedostala, protože jsem tak, jako většina lidí, nad smrtí příliš nepřemýšlela. Zkušenost mě ovšem na tyto myšlenky přivedla a celkově musím konstatovat, že mě obohatila a posunula úplně jinam v přemýšlení o životě. Myslím, že toto prožívá většina těch, kteří se rozhodli pečovat o svého blízkého doma až do samého konce jeho života. V Ondrášku působím pět let a musím říct, že každá návštěva či kontakt s lidmi, kteří byli umírající, nebo o ně pečovali, je pro mne vzácným setkáním a za ně děkuji."

Každoročně jsou v Mobilním hospici Ondrášek pořádány "Dny otevřených dveří"

S jakými problémy se služba hospice potýká?

"Nutno také zmínit, že Ondrášek je obecně prospěšnou společností. Je tedy neziskovou organizací a musí neustále shánět peníze na zajištění provozu. Bohužel přes veškeré snahy se stále nedaří uzavřít smlouvy s pojišťovnami. Jsme tudíž odkázáni na dotace, nadace, sponzorské dary apod. Je nesmírně náročné sehnat každým rokem dostatek financí. Přesto jsou ale naše služby neustále poskytovány zdarma, neboť vnímáme, že náklady na péči v domácím prostředí jsou pro rodinu mnohdy dosti vysoké, rodiny se mnohdy ocitají v situaci, že musí odejít ze zaměstnání, a tak, dokud to je možné, chceme zachovat poskytování služeb zdarma, aby byly dostupné všem, kdo o péči stojí."

A co uvést z novinek Mobilního hospice Ondrášek?

"Jak už bylo zmíněno, od letošního roku je nově v organizaci také "Poradkyně pro pozůstalé". Tato pracovnice kromě vedení svépomocných skupin, má na starosti poradnu pro pozůstalé (čt. 13-17 hod). Na poradnu se může obrátit každý, kdo se stal pozůstalým a potřebuje, nebo se chce podělit o to, co v souvislosti se ztrátou blízké osoby prožívá."

Klienti?

"Mobilní hospic Ondrášek pečuje jak o dospělé pacienty, tak o pacienty dětské. Jsme tedy jediný dětský domácí hospic v České republice."

Zdravotní péče?

"Péče prakticky spočívá především v tom, že zajišťujeme zdravotní pomoc sester a lékařů, a to jak formou pravidelných návštěv, tak návštěv tzv. pohotovostních. Rodiny mohou volat kdykoli se vyskytne nějaký problém. Zdravotní sestra přijede a pomůže. Především toto dává rodinám pocit jistoty, že na to nejsou sami, a že se mají kam obrátit."

Připravila Kateřina Balnarová

Sociální poradna a poradna pro pozůstalé

Na poradnu se můžete obrátit pokud potřebujete informace a praktické rady:

- Ocitli jste se v situaci, kdy si nevíte rady?
- Nevíte na koho se obrátit?
- Potřebujete získat informace?
- Cítíte se sami?

Kontakt:

Mobilní hospic Ondrášek, o. p. s.
Horní 288/67
700 30 Ostrava - Dubina

Sociální pracovníci: 724 975 278; 603566336
E-mail: mhondrasek@seznam.cz
www.mhondrasek.cz

Pracovní tým odborníků Mobilního hospice Ondrášek pománá už devátým rokem

Po rekonstrukci je Klinika léčebné rehabilitace FNO maximálně komfortní pro imobilní pacienty i zaměstnance

Téměř 14,5 milionu korun z vlastních prostředků investovala Fakultní nemocnice Ostrava do právě dokončené rekonstrukce Kliniky léčebné rehabilitace FNO. „Rekonstruována byla kompletně celá lůžková stanice kliniky, jejíž prostory jsou nyní nejen modernější, ale i mnohem více vyhovují potřebám klientů i personálu,“ konstatuje Tomáš Oborný, tiskový mluvčí FNO.

MUDr. Irina Chmelová, PhD., přednostka Kliniky léčebné rehabilitace FNO, akcentuje, že důraz byl kladen především na maximální komfort poskytovaný pacientům. „Tomu odpovídá jak zvýšení počtu pokojů z původních devíti na nynějších deset při zachování stejné kapacity, tedy dvaceti pět lůžek, tak především fakt, že lůžková část, v níž jsou pokoje pacientů, sociální zařízení i prostor určený ke stravování, je nyní zcela bezbariérová. Největších změn doznala právě sociální zařízení, v nichž je vše přizpůsobeno potřebám imobilních pacientů, včetně nejružnějších detailů. Šlo nám o to, aby se lidé, kteří mají problém s mobilitou, u nás cítili zcela komfortně a také bezpečně.“

Právě bezpečí, které Fakultní nemocnice Ostrava jako nositel mezinárodního osvědčení společnosti Joint Commission International (JCI) svým klientům zaručuje, bylo vedle maximálního pohodlí pacientů další prioritou. „Do této sféry spadají nejen samotné bezbariérové úpravy prostor, ale také další kroky. Vedle bezpečnostních zařízení, kterými si pacienti mohou sami velmi komfortně a bezpečně přivolat pomocný personál, jde například o zabezpečení vstupu na oddělení, kam nyní vstoupí pouze ten, kdo je k tomu oprávněn, nebo vpuštěn sesterským personálem. Vzrostl také počet nouzových východů ze dvou na tři, což v případě potřeby umožní plynulou a rychlou evakuaci všech imobilních pacientů.“

Během stavebních úprav, které mimo jiné zahrnovaly výměnu rozvodů elektřiny, vody, ústředního topení, zdravotnické i vzduchotechniky, vznikl i samostatný nadstandardní pokoj a byla zastíněna část pokojů orientovaných na sluneční stranu. Dbalo se také na světlost a optimisticky laděnou barevnost pokojů.

„Díky rekonstrukci se výrazně zlepšily rovněž pracovní podmínky našich zaměstnanců,“ uzavírá MUDr. Irina Chmelová, PhD., MBA.

(bal)

Koordinální centrum seniorů (KCSO)

Na Jízdárně 18, 702 00 Ostrava 1

Seniorské organizace a kluby Ostravy vytvořily v roce 2000 Koordinální centrum (KCSO). Předsedové členských organizací, sdružených do KCSO, se jednou měsíčně scházejí v klubovně „Společnosti senior“.

Cílem KCSO je vytvoření podmínek pro účelnou spolupráci a využití aktivit seniorských a proseniorských organizací. Pokud chcete být informováni o záležitostech prospěšných pro život seniorů, přidejte se k nám.

Schůzky Koordinálního centra seniorů Ostrava se konají v Ostravě, Na Jízdárně 18 (za Krajským úřadem) a to každý měsíc. Další schůzky jsou 19. 3.; 23. 4.; 21. 5. 2014.

Mezi vytýčené cíle KCSO v roce 2014 např. patří:

Zveřejňování zajímavých kulturních, sportovních, vzdělávacích i jiných akcí připravených seniorskými a proseniorskými organizacemi pořádaných pro seniorskou veřejnost. Kalendář akcí (periodicita čtvrtletně), bude obsahovat všechny významnější a zajímavé akce seniorských a proseniorských organizací, ale také akcí, připravených pro seniory jednotlivými ÚMOb města.

Souhrnná prezentace nabízených akcí bude zajišťována také na www.seniortip.cz, v měsíčníku Ostravská radnice, případně ve zpravodajích ÚMOb města a dle možností i jinde.

Věříme, že aktivita bude prospěšná k rozšíření možností užitečného a smysluplného využití volného času starších občanů města a bude zároveň naplňováním úkolů „Národního programu přípravy na stárnutí“.

Za Koordinální centrum seniorů
Ing. Jaroslav Feix, předseda KCSO

Hledáme neaktivnější seniorské organizace

Krajská rada seniorů Moravskoslezského kraje (dále jen „KR“) za výrazné podpory Moravskoslezského kraje, ve snaze prezentovat aktivity seniorských organizací, **vyhláší 2. ročník kampaně „Hledáme neaktivnější seniorské organizace“** (dále jen „kampaň“).

Do kampaně se mohou přihlásit:

1. Seniorské organizace či kluby
2. Proseniorské organizace

Prezentační aktivity:

Ad 1)

- a) volnočasové aktivity (setkání, besedy, výlety, zájezdy, sportovní akce, kulturní akce apod.)
- b) spolupráce s obcí, městem nebo krajem
- c) družební styky s jinými seniorskými organizacemi v kraji, republice a v EU
- d) vícegenerační aktivity
- e) aktivity v rámci Rady seniorů České republiky
- f) podíl na plnění Národního akčního plánu podporujícího pozitivní stárnutí pro období let 2013 až 2017
- g) ostatní aktivity

Ad 2)

- a) organizace volnočasových aktivit pro seniory
- b) organizace vícegeneračních aktivit
- c) spolupráce s obcí, městem nebo krajem při naplňování programů pro seniory
- d) spolupráce s územními radami seniorů a KR
- e) spolupráce s komerčními partnery ve prospěch seniorů
- f) podíl na plnění Národního akčního plánu podporujícího pozitivní stárnutí pro období let 2013 až 2017

Posuzovaná bude činnost organizací za období od 1. října 2013 do 31. srpna 2014. Přihlášky se podávají v písemné formě na jednotném tiskopisu, který je možné získat osobně či jinak na kontaktní adrese Krajské rady (viz níže).

Přihláška musí být potvrzena finančním přihlašovacím příspěvkem ve výši 50 Kč, který musí být připsán na bankovní účet KR do termínu uzávěrky přihlášek, tj. 30. července 2014. Všechny další podrobné informace jsou uvedeny na jednotném tiskopisu přihlášky.

Kampaň bude hodnocena hodnotitelskou komisí. Neaktivnější organizace budou zveřejněny ve sdělovacích prostředcích mediálně podporujících kampaň, na webových stránkách KR a oceněny čestným uznáním a hmotnými a nehmotnými cenami. Vyhlášení vítězů kampaně proběhne v rámci celokrajských oslav Mezinárodního dne seniorů v měsíci říjnu 2014.

◀ Neaktivnější seniorské organizace - 1. ročník

Seniorské organizace:

Svaz důchodců ČR, o.s. městská organizace Ostrava
Městská organizace SD ČR, o.s. ve Frýdku-Místku
Sdružení seniorů při OSŽ ZO OSŽ Ostrava- hl. nádraží

Proseniorské organizace:

Krajské koordinální centrum o.s. SENIORS

KRAJSKÁ RADA SENIORŮ MSK

www.ms-seniors.cz

Předseda krajské rady: Milan Fabián

Sídlo: U Tiskárny 1, 702 00 Ostrava

tel: 721 515 012 E-mail: kr-rscr.msk@klikni.cz

Procházka za sochou

Pokračování ze str. 1

Vlevo od dnes „mrtvého“ vstupu do budovy se nachází pamětní deska s reliéfním poprsím Miloše Sýkory připomínající záchranu mostu posledního dubna 1945. V roce 1965 evokovala tuto událost ještě volná socha na vysokém podstavci přímo proti budově bývalé spořitelny. Zhroucenou postavu vytesal v žule sochař **Konrád Babraj**, mj. autor sousoší na monumentálním památníku osvobození v Komenského sadech. Traduje se, že Babrajovic rodina, která bydlela v dosahu mostu, byla svědkem chvíle, kdy Miloš Sýkora podléhal zranění.

Od bývalé spořitelny a dnes budovy policie ČR se přesuneme po proudu Ostravice na Gagarinovo náměstí. I na této krátké trase můžeme zaznamenat plastickou výzdobu - štít domu v ulici Ferdinanda Koláře z přelomu 19. a 20. století je zdoben dvojicí reliéfních **Atlantů**. Ale to už jsme dospěli na náměstí. Ve dvacátých letech bylo stejně jako dnes významným urbanistickým prostorem, jež ze tří stran ohraničovala křídla administrativního a zároveň nájemního domu, který nejen pro svou podnikatelskou činnost zbudovali koncem dvacátých let minulého století rovněž bratři **Oldřich** a **Otakar Špačkové**. Stavební práce na tomto místě nebyly snadné, svah hrozil sesuvem. Nakonec i tento dům byl vyzdoben na hlavním průčelí prostředního křídla sochami. Přesněji řečeno čtyřmi vysokými kamennými reliéfy, které budí dojem volných skulptur. Jsou osazeny nad hlavním vstupem nepříliš obvyklým způsobem: stojí na kvadratických konzolách v mělkých nikách, jež střídavě s okny rytmičují vystupující rizalit. Dvě prostřední sochy - **Stavitelství** a **Mateřství** - jsou statické, zatímco krajní postavy představující **Mládí** a **Obchod** jsou nadány pohybem. Všechny vytvořil zatím neznámý autor, který je dobře zakomponoval do výrazných polí výklenků a klasicizujícím sochařským jazykem s úhrnnou hladkou modelací těl respektoval ráz budovy. Sochy-reliéfy napomáhají přehledné rytmičování čistě utvářeného průčelí. Než vzrostla zeleň a na náměstí přibyl v šedesátých letech další sochařský objekt, představovaly výrazný umělecký akcent celého prostranství. (Ve stavební dokumentaci ani dalších pramenech se nepodařilo jméno sochaře dohledat; mohl to být např. pražský Ladislav Beneš, který koncem 20. let osadil dvě sochy na Justičním paláci na Havlíčkově nábřeží.)

Neznámý autor, Mládí, Stavitelství, Mateřství, Obchod, konec 20. let. 20. století.

Posledním dílem dnešního vstupu do Slezské Ostravy je objekt před Špačkovými domy na Gagarinově náměstí. Autor **Otakar Schindler** jej vytvořil roku 1961 jako **Let do vesmíru** na paměť Gagarinovy vesmírné poutě Vostokem 1. Jde o „sputnik“, kovovou plastiku, která představuje jednu z ostravských - a sochařsky vůbec ojedinělých - realizací tzv. bruselského geometrizujícího stylu, jenž se rozvinul v souvislosti se světovou výstavou Expo 58.

Dílo však připomene také osobnost autora, který byl nejen sochařem, ale i malířem a scénografem a patřil k ostravské umělecké elitě šedesátých let. (Kromě Divadla P. Bezruče zasáhla jeho tvorba i veřejný prostor - původní mozaiky v plaveckém bazénu už zanikly, ale na nároží bývalé kavárny Centrum na Masarykově náměstí najdete ještě Schindlerův keramický reliéf s obřími fantaskními rostlinami. Stejně jako Let do vesmíru vznikl na počátku šedesátých let.)

Na Slezské Ostravě zůstaneme i příště. Budeme si však muset připravit nohy i dech na mírný výstup do kopce. A pokud byste tušili, nebo dokonce věděli, jak skončily bronzové reliéfy z bývalé Městské spořitelny, nenechte si to prosím pro sebe.

Marie Šťastná

Pozvánka do klubu

Společnost senior, Na Jízdárně 18, Ostrava 1

Tel.: 724 276 672; 728 466 105

email: info@seniortip.cz; www.seniortip.cz

Týdenní aktivity:

- Pondělí:** 9:00 - 10:30 Konverzace v anglickém jazyce
10:30 - 12:30 Konverzace v německém jazyce
12:30 - 13:45 Konverzace v ruském jazyce
14:00 - 16:00 Klubové povídání
- Úterý:** 9:00 - 11:00 Kroužek rukodělných prací
14:00 - 17:00 Karetní hry (Bridž), společen. hry
- Středa:** 12:15 - 13:30 Angličtina - začátečníci
13:30 - 14:30 Angličtina středně pokročilí
- Čtvrtek:** 13:00 - 15:00 Dámský klub
15:00 - 17:00 Přednášky, besedy
16:00 - 18:00 Filatelisté
- Pátek:** Turistické vycházky, exkurze, návštěva muzeí.

Vydává Společnost senior, občanské sdružení za přispění grantu Statutárního města Ostravy a Městského obvodu Moravská Ostrava a Přívoz.

Zodpovědný redaktor: Ing. Ludmila Holubová
Redakční rada: MUDr. Hugo Přibyl, PhD., Marie Kalinová,
Ing. Jiří Muladi, Hana Kuchařová.
Registrační značka MK ČR E 14221
Adresa redakce: Společnost senior, Na Jízdárně 18,
702 00 Moravská Ostrava
IČO 265 95 982
Tel.: 724 276 672 ; 728 466 105
e-mail: info@seniortip.cz

www.seniortip.cz

Počítače? Internet? To nikdy nepochopím!

Společnost senior organizuje v počítačové učebně v DK města Ostravy kurzy práce na počítači.

Zapojte se a rozvíjejte své tvůrčí schopnosti!

V nabídce jsou například kurzy:

Základy práce na PC
Délka kurzu:
10 vyučovacích hodin
(5týdnů po 2 hod.)
Cena kurzu: 300 Kč

Nabídka dalších kurzů - Uživatelské programy:
Word, Excel, Power Point,
Internet a elektronická pošta.
Linux a další...

Všichni zúčastnění mají k dispozici
bezplatnou poradnu a konzultační pomoc.

Na možnost výuky se informujte na tel. číslech:
606411643, 732344014, 603930321

Navštivte také webové stránky: **www.seniortip.cz**,
na kterých se dozvíte mnoho zajímavého a také se můžete
zapojit do spolupráce.

Pozvánka na Velikonoční výstavku

10. dubna 2014 v době od 10 - 16 hod.
Vystaveny budou ruční práce členek Klubu
Společnosti senior

Místo konání - Klubovna Společnosti senior, Na
Jízdárně 18, Ostrava 1 (za Krajským úřadem).

Těšíme se na vaši návštěvu výstavy, která určitě
zaujme a potěší.

Srdečně zve Společnost senior

CK MLK-TOURS

LÁZNĚ A TERMÁLY 2014

7DENNÍ AUTOBUSOVÉ ZÁJEZDY VČETNĚ DOPRAVY,
UBYTOVÁNÍ, STRAVY A LÉČEBNÝCH PROCEDUR

LÉTO U MOŘE 2014

ITÁLIE - KALÁBRIE - SICÍLIE

od
10.700 Kč/os.

CHORVATSKO - Hvar, Stari Grad

od
9.400 Kč/os.

CHORVATSKO - OSTROV VIS

od
8.600 Kč/os.

Pobyty také s vlastní dopravou!

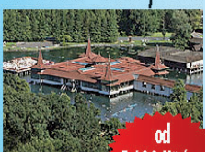
JEDNÁ SE O KOMPLETNÍ CENY 12-13
DENNÍCH AUTOBUSOVÝCH ZÁJEZDŮ
VČETNĚ UBYTOVÁNÍ (HOTEL*** U MOŘE),
POLOPENZE, POJIŠTĚNÍ A PRŮVODCE

Maďarsko - Tapolca

od
6.900 Kč/os.

Maďarsko - Termály Heviz

od
5.600 Kč/os.

Kúpele Dudince Minerál

od
5.400 Kč/os.

Vysoké Tatry - Vrbov

od
4.200 Kč/os.

Kúpele Dudince

od
4.900 Kč/os.

Konstantinovy Lázně

od
5.500 Kč/os.

Lázně Poděbrady

od
4.500 Kč/os.

Oravice - Habovka

od
4.900 Kč/os.

Dunajská Streda

od
4.600 Kč/os.

Janské Lázně

od
5.600 Kč/os.

Zavolejte si o naši nabídku,
vše Vám zašleme poštou gratis!

**mobil: 777 779 933,
telefon: 558 655 649**

www.mlk-tours.cz